

i Grundloven bebudede Omordning af vort hele Rettergangsvæsen er stor og levende. Nu have vi vistnok idag hørt af den høitagtede Justitsminister, at en saadan Opfordring trængte han ikke til for at tænke paa en saadan Anordning, thi han havde længe før den Tid tænkt paa Omordningen, men jeg hørte ham ikke udtale et eneste Ord om, hvornaar han meente, at Tanken kunde blive moden til Handling (Hør!), og jeg er af den Formenting, at, saalænge Tanken ikke er bleven moden til Handling, og, saalænge denne Handling ikke foreligger som et Lovforslag for begge Thingene, og der er vedtaget, saalænge kan det ikke nytte Folket omkring i Landet, at man ved deres forskellige Sagers Behandling henviser dem til hvad der muligt i Tiden kunde blive reformeret og forbedret. Endelig, og det var den 3die Grund, som det ærede Udvalg har anført, har det meent, at Tilladelsen for Procuratorerne til at møde for Politieretterne, skulde være en Udsoning mellem de forskellige Ansværfæder om summa appellabilis; som her har gjort sig gjældende. Jeg maa tilstaae, at jeg aldes ikke fatter, hvorledes en saadan Udsoning kan ligge dert, (Nei!) thi det var jo en Garantie, vi ønskede at skaffe tilveie for enhver Politiefags retfærdige Afgjørelse, ved at ophæve summa appellabilis. Vi søgte en Garantie for Retfærdigheden dert, at alle Underdommere havde den Bevidsthed i det Dieblit, de afsagde deres Domme, at disse Domme kunde blive undergivne en høiere Instantses Prøvelse. Hvorledes nu Procuratorens Møde skulde kunne afhjælpe dette eller skulde kunne give de Herrer Underdommere, naar de satte sig hen og skrev deres Domme, den Formenting, at Dommene kunde blive underkastede en høiere Prøvelse, naar det ligger i Lovgivningen, at de ikke kunde blive underkastede en saadan Prøvelse, det kan jeg rigtignok ikke see, og det var dog Hovedpunktet i Sagen. Der blev under denne Sags Behandling forrige Gang af et æret Medlem her i Thinget henviset til en Garantie, som det ærede Udvalg ikke har anført, men som jeg, da jeg den Gang paa Grund af Afslutning ikke kom til at imødegaae den, skal komme tilbage til. Det blev nemlig sagt, at ved offentlige Politiefager, som er det

Slags, hvorved jeg anseer Ophævelsen af summa appellabilis for aldeles nødvendig, skulle Amtmændene gjenneingaae Dommene, og de ere da berettigede til at beordre Dommene indanke for Overretten, hvis de sandt Noget ved disse Domme at erindre. Men denne Garantie maa jeg tilstaae er meget lille; thi det kan vel være, at de ikke finde Noget at erindre der, hvor de Vedkommende kunde have Meget at erindre (Ja!), og dernæst maae vi dog virkelig, naar vi ville henvise til Amtmændene, tænke os, hvorledes Forholdene for Diebliffet ere; det er jo dog vist, at Amtmændene ere efter Lovgivningen ogsaa pligtige at føre Control med mange andre Sager, f. Ex. med Overholdelsen af Landbolovene, og dog kan det paavises hele Landet over, paa Landets allerfleste Godser, at Landbolovene i mange Tilfælde ere overtraadte, uden at Amtmændene have kunnet see det, saa at jeg maa finde, at Folket, det store Fleertal af Folket, ikke efter en saadan Erfaring kan have saa overordentlig stor Tillid til Amtmændenes Control med Underpolitiedommernes Domme. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) har ikke villet indrømme, at man her i denne Sag kan tale om Liberalitet; jeg kan meget godt være enig med ham om, at det er en „fornuftig Retspleie“, vi skulle see at skaffe tilveie, men jeg troer, at man vil komme til forskellige Resultater med Hensyn til, hvad der er en fornuftig Retspleie, om man er fristindet eller ikke, saa jeg troer, at Liberaliteten har en overordentlig stor Indflydelse paa Dommen om, hvad der kan kaldes en fornuftig Retspleie. Jeg skal ogsaa kun i Forbigaaende gøre opmærksom paa en Uttring af en Overdommer, nemlig den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier), som sagde: „Med Hensyn til Uttringer om disse Forhold, da har en Inqvistts Ord intet sandt Værd“. Jeg vil ønske, at man lægger meget Mærke til denne Uttring i en Overdommers Mund. Endelig kommer jeg til det Spørgsmaal, som jeg rigtignok har undret mig over at høre, den ærede Justitsminister sandt tvivlsomt, og som jeg endnu mere har undret mig over, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) sin-